

„Maar Pa,” zei ze, „wat is dat voor 'n raar goed! 't Is blauw!”

„Ja,” zei Pa, „'t is blauw, hè? Dat is nou een uitvinding van m'n eigen. Het ziet er een beetje gek uit, maar ik wed met je om een zijen jurk, dat de kippen er van gaan leggen. Ik heb niet voor niets veertig jaar lang kippen gehouden! Je moet op ze letten, Sal, en over ze nadenken. Waarom legt een kip niet bij koud weer? Omdat 't weer de kip koud maakt. Hier worden ze warm van. Probeer 't maar 'ns. Geef ze ieder een theelepeltje vol, en je zult zien dat ze leggen.”

„Ik geloof er geen snars van,” snauwde Sally, „en ik houd u aan uw woord met die zijen jurk, zoowaar als ik Briggs heet.” Maar ze gaf den hoenders den volgenden dag de voorgeschreven portie.

Toen Pa Briggs dien avond zijn pijp uitklopte en opstond van zijn stoel in den winkel van Rogers, toen zei hij: „Rogers, heb je ook behoorlijk verse eieren in huis, — eieren die je kunt aanbevelen?”

„Ja zeker,” zei Rogers met een grijns, „dus je krachtvoer helpt niet?”

Pa grinnikte.

„'t Is aan 't werken,” zei hij, „en je kunt me een dozijn van die eieren geven. Maar denk erom, je hoeft 't niet aan Sally te vertellen.”

Rogers lachte. „Alles veilig,” zei hij.

Pa stopte den zak met eieren weg achter de beschuutkist en stak er drie in zijn zak.

Toen hij zijn woning bereikte, sloop hij stil om het huis heen en legde de drie eieren in drie nesten. Toen ging hij naar binnen.

Den volgenden morgen begroette Sally hem met een glimlach. „Eieren vandaag, Pa,” zei ze. „Dat kippenvoer werkt prachtig. Ik heb er drie!”

Pa sloeg zonder commentaar aan 't eten en sprak eerst toen hij er twee ophad. „'t Is een genot, weer eieren te hebben,” zei hij.

Dien avond en den volgenden avond legde hij weer drie eieren neer, als voren.

Den derden morgen zei Sally: „'t Is toch gek met de kippen, Pa; ze leggen, maar ze kakelen er niet bij, zooals een kip toch hoort te doen als ie een ei gelegd heeft.”

Pa aarzelde even.

„'t Is zoo koud,” zei hij, „daar zal 't wel van komen.”

Ongeveer 'n week later zei Sally: „Heusch Pa, van die kippen begrijp ik niks. Ze leggen net zoo geregeld als in den zomer, zonder dat ze ooit kakelen of druk doen, — en 't gekste is, dat ze precies iederen dag drie eieren leggen, dat vind ik onnatuurlijk.”

Dien avond legde Pa Briggs vier eieren in de nesten, en den volgenden avond vijf, en toen drie, en het gevaar, waarin zijn list geraakt was, bleek overwonnen.

Op een morgen echter veroorzaakte Sally nieuwen schrik door te zeggen: „Pa, ik kan uit die kippen niet wijs worden. Ze blijven alsmaar leggen, maar ineens geven ze geeneen fatsoenlijk groot ei meer, zooals ze gewoon waren, en nou leggen ze allemaal kleintjes, niet grooter dan van een Bantammer.”

Pa krabde zich achter de ooren.

„Je zult moeten toegeven, Sally, dat 't voor een kip een heele prestatie is, om bij zulk weer te blijven leggen, en ik ben al

blij, dat ze nog iets geven. Maar geef ze 'ns een beetje meer van dat krachtvoer, misschien doen ze 't dan weer beter.”

„Ja, dat kon wel,” zei Sally. „'t Is gewoon een wonder, Pa. 't Zou me niets verwonderen, als ze eendeneieren gingen leggen, als ik ze maar genoeg van dat voer geef.”

Pa keek speurend naar haar gezicht, maar het stond broodonschuldig. Nee, ze vermoedde niets.

Den volgenden dag waren de eieren weer van de gewone afmeting.

„Het is toch een zegen, als je kippen hebt die leggen,” zei ze weer op een dag. „Ik heb vanmorgen een half dozijntje naar mevrouw van den dominee gebracht, en ze was zóó blij! Ze zei, dat het zoo'n zegen was om weer eens verse eieren te proeven. Ze werd ziek van dat rare tuig, dat ze bij Rogers kocht. Ze was vreeselijk dankbaar.”

Zoowat 'n week later zei ze:

„Die kippen van ons zijn 't toppunt, Pa. Een week geleden was dat kippenvoer op, en ze hebben van toen af geen korrel meer gehad, en toch blijven ze maar aan 't leggen. Ik kan er geen touw aan vast knopen.”

Pa zat te kronkelen in zijn stoel.

„Oei, oei, Sally,” zei hij, „dat moet je niet doen! Geef ze d'r maar flink van, ze verdienen 't. Als jij ophoudt met voeren houden zij op met leggen, en wat gauw ook. De werking van dat goedje duurt nooit langer dan twee weken. Nee,” bedacht hij zich, „tien dagen is de langste tijd, die ik heb meegemaakt.”

Evenveel genot als Pa Briggs had van zijn eieren bij 't ontbijt, evenveel schik had

hij met Rogers over de list, en de kruidenier vond het 'n heelen toer, de voorgeschreven geheimhouding te bewaren. Het zou zoo'n goeie mop zijn om te vertellen. Maar Pa nam hem iederen dag onderhanden, en hij hield zich aan de afspraak.

Op een Zondagmorgen kwam Pa beneden om te ontbijten en liet zich neer op zijn stoel. Sally bracht zijn koffie, en spek, en brood. „Je hebt de eieren vergeten, Sally,” vermaande Pa.

„D'r zijn d'r geen vanmorgen,” zei Sally kortaf.

Pa keek op en zag, dat haar mond heel strak stond.

„Geen eieren?” vroeg hij bevend.

„Neen,” zei ze beslist, „geen eieren! Ik kan gelooven dat kippen eieren leggen zonder te kakelen, en ik kan gelooven dat kippen den heelen winter eieren leggen, en en ik kan gelooven dat Plymouth Rocks Leghorn-eieren leggen en Shanghai-eieren en Bantam-eieren, Pa, maar als de kippen bedorven eieren beginnen te leggen, dan heb ik geen vertrouwen meer in kippen.”

Pa Briggs lei zijn mes en vork neer.

„Bedorven eieren?” kreet hij.

„Ja bedorven eieren,” zei ze. „U en Rogers hadden een beetje beter uit moeten kijken.”

Pa keerde zijn portie spek om en bekeek die kritisch.

„Zal ik de zijen japon in Franklin gaan halen of moet Rogers 'm maar bestellen?” vroeg Sally.

Pa ging met de vingers door zijn haar, streek langs zijn baard en grinnikte toen schaapachtig.

„'t Kan mij niet schelen waar je 'm vandaan haalt,” zei hij.

HET ONTBIJT van de inlandsche familie in de Preanger.